

РЕШЕНИЕ

№ 803

гр. София, 11.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Яна Ем. Владимирова Въззивно гражданско
дело № 20211100512188 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК, във вр. с глава XXVI от ГПК.

С решение № 20131593 от 3.06.2021 г. по гр.д. № 63101/2019 г. на Софийски районен съд, 86 състав, е прекратен бракът, сключен на 11.07.2015 г., за което е съставен акт № 3272 от 26.08.2015 г. на СО – район Средец, между Алб. З., ЛНЧ ****, с адрес гр. София, ул. ****, и К. Т. Н., ЕГН *****, с адрес гр. София, бул. ****, като дълбоко и непоправимо разстроен. Обявено е, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака имат мъжът и жената. Семейното жилище, находящо се в гр. София, бул. ****, се предоставя за ползване на Алб. З., като е осъдена К. Т. Н. да освободи жилището и да предаде владението му веднага след влизане на решението в сила. Отхвърлено е искането на К. Т. Н. за издръжка с правно основание чл. 145 СК като неоснователно. Осъден е Алб. З. да заплати държавна такса в размер от 50 лв. по сметка на СРС. Оставено е без уважение искането на Алб. З. за присъждане на разноси.

Срещу решението в срока по чл. 259 ГПК е подадена въззивна жалба от К. Т. Н., чрез процесуалния □ представител адв. И.В.. Твърди се, че по делото не е безспорно установено, че е налице дълбоко и непоправимо разстройство на

брака – имало възможност семейната връзка да бъде възстановена и бракът да бъде продължен. Сочи се още, че са налице формалните предпоставки за получаване на издръжка от съпругата. Същата нямала достатъчно доходи, за да се издържа и да живее на свободен наем. Преди да сключи брак с нея, ищецът многократно заявявал, че винаги ще се грижи за съпругата си. Според законодателството на Република Италия, където бил сключен църковният брак между страните, при настъпване на развод след като съпругът е напуснал семейното жилище, дължи издръжка на своята съпруга, без да е необходимо същата да се доказва. Ответникът по иска имал финансова възможност да заплаща същата в искания размер. Относно предоставянето на семейното жилище се сочи, че следва да се приложи общото правило на чл. 56, ал. 1 СК, съгласно което при допускане на развода, когато семейното жилище не може да се ползва поотделно от двамата съпрузи, съдът предоставя ползването му на единия от тях, ако той е поискал това и има жилищна нужда. По делото било доказано, че съпругата нямала възможност да плаща свободен наем. Съпругът имал още едно жилище, закупено на фирмата му, което не ползвал за офис. Не се оспорвало, че семейното жилище е собственост на съпруга, но след напускането му съпругата продължила да живее в него, да го поддържа и да заплаща консумативите и разходите за него, с цел съпрузите отново да заживеят заедно в него. Прави се искане първоинстанционното решение да бъде отменено и искът за развод – отхвърлен, а при условията на евентуалност – да се приеме, че бракът е дълбоко и непоправимо разстроен по вина на Алб. З., да бъде осъден същият да заплаща издръжка на съпругата и да се предостави ползването на семейното жилище на К.Н..

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК отговор на въззивната жалба е подаден от Алб. З.. Изложени са съображения за нейната неоснователност. Сочи се, че бракът между страните е дълбоко и непоправимо разстроен, като в тази връзка самата ответница – К.Н., била предявила насрещен иск за развод пред първоинстанционния съд. По отношение на иска за присъждане на издръжка в полза на съпругата се сочи, че същият не бил надлежно предявен пред първоинстанционния съд, а освен това бил и недоказан. Не били налице и предпоставките по чл. 56, ал. 1 СК за предоставяне на семейното жилище за ползване на съпругата К.Н.. Тя била работоспособна и нямала жилищна нужда, такава имал единствено съпругът Алб. З.. Прави се искане първоинстанционното решение да бъде потвърдено, а въззивната жалба –

оставена без уважение.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивните жалби пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно.

Същото е недопустимо в частта, с която първоинстанционният съд се е произнесъл по искането за присъждане на издръжка, направено от К. Т. Н. за първи път в устните състезания в първата инстанция.

С първоначалната искова молба Алб. З. е предявил иск с правна квалификация чл. 49 СК, като е поискал да бъде прекратен бракът му с К. Т. Н., поради дълбокото му и непоправимо разстройство по вина на ответницата. На основание чл. 322, ал. 2 ГПК с този иск е съединен и иск за предоставяне на ползването на семейното жилище, като ищецът счита, че същото следва да бъде предоставено на него.

С отговора на исковата молба ответницата К. Т. Н. е оспорила фактическите твърдения, изложени от първоначалния ищец, като освен това е предявила насрещен иск с правна квалификация чл. 49 СК за прекратяване на брака, поради дълбокото му и непоправимо разстройство по вина на съпруга, първоначалния ищец. Оспорила е претенцията му за предоставяне на ползването на семейното жилище, като е посочила, че самата тя живее в него и няма други жилище. Същата не е предявила иск за осъждане на първоначалния ищец да заплаща издръжка на основание чл. 145 СК. За първи път такова искане е направено в устните състезания, проведени пред първоинстанционния съд, като същото е било неконкретизирано по основание и размер. Въпреки това първоинстанционният съд се е произнесъл по него, като го е оставил без уважение.

Пред въззивната инстанция въззивницата Н. уточнява искането си за присъждане на издръжка с нарочна молба, като сочи, че в случай че се допусне развод, претендира издръжка от въззиваемия в размер от 2 000 лв. месечно, като това била сумата, която съпругът □ предоставял по време на

брака им за посрещане на личните ѝ нужди.

В тази връзка следва да се отбележи, че на основание чл. 322, ал. 2 СК, всички брачни иски може да се съединяват помежду си. С тях задължително се предявяват и разглеждат исковите за упражняване на родителските права, личните отношения и издръжката на децата, ползването на семейното жилище, издръжката между съпрузите и фамилното име. Съобразно разпоредбата на чл.322, ал.2 ГПК когато от брака има ненавършили пълнолетие деца съдът е длъжен служебно да се произнесе относно родителските права, личните отношения и издръжката на децата, както и ползването на семейното жилище. Ето защо правото на страната да сезира съда с такова искане не се преклудира. В случаите, при които от брака няма ненавършили пълнолетие деца, какъвто е и разглежданият, съдът не е длъжен да се произнесе служебно за ползването на семейното жилище и издръжката между съпрузите, като в тази връзка се прилагат правилата на общия исков процес. Според тях с такова искане съдът може да бъде сезиран с исковата молба или съответно с отговора на исковата молба, но не и след приключване на съдебното дирене – при устните състезания. В този смисъл е решение № 144 от 03.06.2013 г. по гр. д. № 777/2012 г. на ВКС. В случая в срока за писмен отговор на исковата молба не е предявен иск за присъждане на издръжка в полза на съпругата, с оглед което е настъпила процесуална преклузия за предявяването му в последващ момент в процеса – чл. 133 ГПК. Ето защо първоинстанционното решение като недопустимо следва да бъде обезсилено в частта, с която първоинстанционният съд се е произнесъл по искането за присъждане на издръжка.

В останалата обжалвана част решението е правилно, поради което на основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния.

В изпълнение на задълженията си да обсъди всички доводи и възражения на страните, въззивният съд намира следното:

Във въззивната жалба се сочи, че въпреки че има възможност брачната връзка да бъде заздравена и бракът да бъде продължен. От доказателствата по делото следва обратният извод.

Съгласно постановление № 10 от 3.XI.1971 г., Пленум на ВС, съдът трябва да прекрати брака само когато констатира, че разстройството в него е дълбоко и

непоправимо и че запазването му не създава нормални условия на живот на съпрузите и за отглеждане на децата им. Дълбоко е това разстройство, при което между съпрузите липсва взаимност, уважение, доверие и другарски отношения. В тези случаи брачната връзка съществува само формално и в нея няма такова съдържание, каквото изискват законът и моралът. Непоправимо е разстройството, което не може да се преодолее и да се възстановят нормални отношения между съпрузите. То ще бъде налице, когато отношенията между съпрузите са достигнали такова лошо състояние, което изключва възможността да се преодолее.

Установява се, че страните са във фактическа раздяла. Съгласно горепосоченото постановление, една от причините, която може да доведе до разстройство на брака, е продължителната фактическа раздяла на съпрузите. Тя не трябва да се счита абсолютно основание за прекратяването му. Съдът трябва да изследва дали тя е причина или само проява на дълбоко и непоправимо разстройство на брака. Отражението □ върху брачните отношения се преценява с оглед на всички доказателства по делото.

В случая бракът е сключен през 2015 г. в Република Италия, като съпрузите са заживели в гр. София, България. По твърдения на въззивницата, обективирани в писмения отговор на исковата молба, през 2018 г. отношенията им се влошили и съпрузите се отчуждили – заживели в отделни стаи, не се хранели заедно. Съпругът напуснал семейното жилище и през 2019 г. започнал връзка с друга жена. Тези обстоятелства се установяват и от показанията на разпитаните по делото свидетели – М.М. и С.Н., майка на ответницата Н., чиито показания съдът цени при условията на чл. 172 ГПК.

Пред въззивната инстанция изслушан по реда на чл. 176 ГПК въззиваемият Алб. З. заявява, че е започнал интимните отношения с друга жена след като е напуснал семейното жилище и между съпрузите е била налице фактическа раздяла и след като е бил предявен искът за развод. Заявява, че живее във фактическо съпружеско съжителство с жената, с която е започнал връзка, вече повече от две години и чака решението на съда, за да може да сключи граждански брак с нея. Няма причина изявленията на страната да не се кредитират, като същите кореспондират и с останалите приети по делото доказателства, в това число свидетелските показания и твърденията на въззивницата, наведени в хода на делото пред двете съдебни инстанции.

Предвид изложеното, въззивният съд намира, че е налице дълбоко и непоправимо разстройство на брака – между съпрузите липсват отношенията, характерни за брачната връзка, която от в настоящия случай се явява изпразнена от присъщото □ съдържание. Предвид установената по делото фактическа обстановка и заявеното пред въззивния съд желание на съпруга да сключи брак с друга жена, с която живее във фактическо съпругеско съжителство от две години, въззивният съд намира, че разстройството на брака, чието прекратяване се иска, е непоправимо.

Вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака имат и двамата съпрузи – видно е, че отчуждението между тях е настъпило още докато са съжителствали в семейното жилище, като за този факт страните не спорят – в голяма част от периода, когато са обитавали едно и също жилище, съпрузите не са споделяли обща стая. От приетите по делото доказателства, в това число свидетелските показания, се установява, че съпрузите не са имали съвместен живот и съвместни занимания, напротив – всеки от тях е инвестирал времето и усилията си в собствения си личен живот, работа и приятелски кръг. Не са положени усилия от който и да е от двамата съпрузи да преодолеят противоречията си и да имат пълноценен семеен живот. Естествена последица от това поведение е настъпилото между тях отчуждение, довело и до фактическа раздяла. От показанията на разпитаните по делото свидетели, а и с оглед твърденията на самата въззивница, се установява, че съпругът е започнал връзка с друга жена в периода след настъпване на фактическата раздяла, приблизително по времето, когато от него е предявен и искът за развод. Ето защо извънбрачната връзка на съпруга не е водещата причина за настъпилото дълбоко разстройство на брака, макар съдът да я взема предвид при преценката за неговата непоправимост.

Семейното жилище, находящо се на адрес гр. София, бул. ****, е лична собственост на първоначалния ищец, придобита от него преди сключване на брака. Съгласно трайната съдебна практика, когато от брака няма ненавършили пълнолетие деца, семейното жилище, което е собственост на един от съпрузите, не може да бъде предоставено за ползване на другия съпруг, а се предоставя за ползване на собственика му – в този смисъл решение № 247 от 25.06.2010 г. на ВКС по гр. дело № 239/2009 г. на ВКС, IV г. о.

Предвид изложеното и тъй като изводите на двете инстанции относно крайния изход на делото съвпадат, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено като правилно в частта, с която е прекратен бракът, сключен на 11.07.2015 г., за което е съставен акт № 3272 от 26.08.2015 г. на СО – район Средец, между Алб. З., ЛНЧ ****, с адрес гр. София, ул. ****, и К. Т. Н., ЕГН *****, с адрес гр. София, бул. ****, като дълбоко и непоправимо разстроен, обявено е, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака имат мъжът и жената и е предоставено семейното жилище, находящо се в гр. София, бул. ****, за ползване на Алб. З., като е осъдена К. Т. Н. да освободи жилището и да предаде владението му след влизане на решението в сила.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 20131593 от 3.06.2021 г. по гр.д. № 63101/2019 г. на Софийски районен съд, 86 състав, **в частта, с която** е отхвърлено искането на К. Т. Н. за издръжка с правно основание чл. 145 СК като неоснователно.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20131593 от 3.06.2021 г. по гр.д. № 63101/2019 г. на Софийски районен съд, 86 състав, **в останалата част**, с която е прекратен бракът, сключен на 11.07.2015 г., за което е съставен акт № 3272 от 26.08.2015 г. на СО – район Средец, между Алб. З., ЛНЧ ****, с адрес гр. София, ул. ****, и К. Т. Н., ЕГН *****, с адрес гр. София, бул. ****, като дълбоко и непоправимо разстроен, обявено е, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака имат мъжът и жената и е предоставено семейното жилище, находящо се в гр. София, бул. ****, за ползване на Алб. З., като е осъдена К. Т. Н. да освободи жилището и да предаде владението му след влизане на решението в сила.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____